

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/18/2019
Identifikačné číslo spisu: 7205202147
Dátum vydania rozhodnutia: 16.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Anna Marková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7205202147.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Ing. Milan Martinásek - MARMI, s miestom podnikania Cottbuská 1, Košice, IČO: 32 467 796, právne zastúpeného Zathurecky InPaRtners, s. r. o., advokátskou kanceláriou, so sídlom Kláry Jarunkovej 4, Banská Bystrica, proti žalovanému: Vladimír Kebísek - KENY, s miestom podnikania Starozagorská 27, Košice, IČO: 10 810 943, právne zastúpenému JUDr. Jozefom G?blom, advokátom, so sídlom Jantárová 30, Košice, o zdržanie sa nekalosúťažného konania a úhradu nemajetkovej ujmy vo výške 33 193,92 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 27Cb/96/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 29. decembra 2016, č. k. 4Cob/56/2016-736, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu o d m i e t a.
- II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 29. decembra 2016, č. k. 4Cob/56/2016-736, potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“) z 23. februára 2016, č. k. 27Cb/96/2005-681, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol s tým, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej Žalovanému priznal na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

2. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie ako i jeho právnym posúdením veci. Na zdôraznenie správnosti záverov napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že v konaní nebolo sporné, že žalovaný začal vyrábať poštové schránky podobné poštovým schránkam, ktoré už skôr vyrábal žalobca podľa priemyselných vzorov - dizajnov, ktorých využitie žalobcovi umožnili licenčné zmluvy. Prínos žalobcu spočívajúci v obohatení ponuky na relevantnom trhu o tieto schránky bol nepochybne podstatný, a preto mu patrilo aj právo výlučného využívania nového riešenia v predstihu pred ostatnými súťažiteľmi a tiež právo brániť sa proti všetkým ostatným na trhu pred prevzatím a využívaním tohto riešenia bez jeho súhlasu. Z konštantnej judikatúry súdov nekalosúťažného konania vyplýva, že toto právo (aj keď žalobcovi nepatrilo právo

chránené formálnym priemyslovým vzorom - dizajnom) nepatrí žalobcovi navždy, ale po primeranú dobu zodpovedajúcu zhodnoteniu postavenia žalobcu ako súťažiteľa na trhu tak, aby sa mu vyrovnali náklady, ktoré vynaložil na presadenie tohto výrobku na trhu a aby prínos nového riešenia bol ocenený v jeho určitom postavení na trhu. Formálna ochrana priemyselných vzorov - dizajnu zanikla majiteľovi týchto priemyselných vzorov (č. XXXXX a č. XXXXX) dňa 1. apríla 2007. Žalobca tvrdil, že poštové schránky podľa týchto priemyselných vzorov vyrábal od roku 1994 (výroba drobných kovových obalov). Z grafu predloženého žalobcom, v ktorom porovnával odbyt všetkých vyrobených a dodaných poštových schránok za roky 1997 až 2007 vo vzťahu k realizovaným zákazkám pre SBD II, vyplýva, že počet žalobcom vyrobených a predaných schránok sa postupne od roku 1997 zvyšoval a nepochybne v rokoch 2005 až 2007 mal už stále miesto na trhu skoro s 5-násobne (v roku 2007) väčším počtom vyrobených a dodaných zákaziek oproti roku 1997. Keďže zmyslom ani účelom ochrany proti konaniu v nekalej súťaži nie je zachovať určitý stav, ktorý by v dôsledku vyhovenia zdržovaciemu nároku žalobcu zakotvil jeho časovo neobmedzené monopolné postavenie na trhu a tým znemožnil voľnú trhovú súťaž, a tiež s prihliadnutím na obdobie, v ktorom žalobca svoju výlučnú pozíciu na trhu ustálil, odvolací súd zastával názor, že doba zodpovedajúca pre výlučnú ochranu práv žalobcu proti zásahu do jeho technického riešenia jednostranných a obojstranných poštových schránok sa skončila uplynutím roku 2007. V nadväznosti na uvedené odvolací súd konštatoval, že žalovaný tak mohol konať v rozpore s dobrými mravmi hospodárskej súťaže do konca roka 2007 a ak vyrábal poštové schránky aj po uplynutí roka 2007, podmienka konania v rozpore s dobrými mravmi súťaže nebola splnená. To znamená, že žalobcom uplatnený zdržovací nárok (zákaz nekalosúťažného konania spočívajúceho vo výrobe, kompletácii a montáži jednostranných a dvojstranných poštových schránok, ktoré sú zameniteľné s jednostrannými a dvojstrannými poštovými schránkami vyrábanými žalobcom) je nedôvodný, a preto súd prvej inštancie žalobu v tomto výroku dôvodne zamietol, pretože neboli splnené všetky zákonné podmienky pre záver o nekalosúťažnom konaní žalovaného.

3. Ako nedôvodnú posúdil odvolací súd aj námietku žalobcu, podľa ktorej súd prvej inštancie nedôvodne posudzoval rozdiely medzi poštovými schránkami žalobcu a žalovaného. Pokiaľ žalobca odkazoval na rozhodnutie Úradu priemyslového vlastníctva SR a nadväzujúce súdne rozhodnutia, odvolací súd uviedol, že sa týkali zápisu, resp. výmazu dizajnu žalovaného a posudzovala sa zhodnosť už zapísaných dizajnov žalobcu č. XXXXX a č. XXXXX s dizajnom žalovaného zapísaným pod č. XXXXX podľa zákona č. 444/2002 Z. z. o dizajnoch, pričom súd z tohto rozhodnutia vychádzal (§ 135 ods. 2 O. s. p.). Žalobca v tomto konaní však uplatňoval nároky z nekalosúťažného konania žalovaného podľa § 47 ods. 1 písm. c/ Obchodného zákonníka, t.j. z dôvodu vyvolania nebezpečenstva zámeny napodobením cudzích výrobkov, ich obalov alebo výkonov a preto bol oprávnený takéto posúdenie vykonať. Odvolací súd zastával názor, že zdržovaciemu petitu žalobcu nebolo možné vyhovieť, aj vzhľadom na v petite žaloby uvádzané charakteristické znaky jednostranných a dvojstranných poštových schránok vyrábaných žalobcom, ktoré mali byť podkladom pre posúdenie ich zameniteľnosti s poštovými schránkami vyrábanými žalovaným. Pokiaľ totiž žalobca uvádzal ako charakteristický znak jednostranných poštových schránok vyrábaných žalobcom to, že doručovanie a výber zásielok je z jednej strany, majú namontované dvierka s uzamykacím mechanizmom, menovku, prípadne otvor na umiestnenie menovky, ide o prvky, ktoré sú už z povahy jednostranných poštových stránok funkčne a technicky predurčené, keďže takéto poštové schránky sú zvyčajne umiestnené na stene, preto možno zásielky vkladať a tiež vyberať len z jednej strany, poštová schránka musí mať dvierka, inak by poštu nebolo možné vybrať, je potrebné ju uzamknúť, aby sa zásielky nedostali do nepovolaných rúk, a na poštovej schránke by mala byť umiestnená menovka, alebo mal by byť priestor pre umiestnenie menovky, najmä ak poštová schránka je určená pre bytový dom. Rovnako žalobcom uvádzané charakteristické znaky dvojstranných poštových schránok, t. j. na každej poštovej schránke namontované dvierka s uzamykacím mechanizmom - z vnútornej strany, otvor na vhadzovanie zásielok prekrytý záklopkou - z vonkajšej strany, menovka, prípadne otvor a umiestnenie menovky, vyplývajú z funkcie a technického určenia poštovej schránky, a preto ak žalovaným vyrábané poštové schránky obsahujú tieto znaky, nemožno hovoriť o napodobovaní výrobkov žalobcu. Žalobca ako ďalší charakteristický znak uviedol u jednostranných i dvojstranných poštových schránok to, že majú spoločný obal (telo schránok), ktorý je popredefovaný tak, že vytvára jednotlivé schránky a vonkajšiu časť dvojstranných poštových schránok tvorí spoločný panel z jedného kusu materiálu, na ktorom sú

pre jednotlivé schránky vytvorené doručovacie otvory na vhadzovanie zásielok so záklopkou. Spoločné telo schránok popredelované tak, že vytvára schránky a spoločný predný panel dvojstranných poštových schránok sú zrejme najcharakteristickejšími znakmi poštových schránok vyrábaných žalobcom, ku ktorým dospel vlastnou tvorivou činnosťou. Ide o riešenie, ktorému vzhľadom na časové obmedzenie práva na „monopolné postavenie“ však už nemožno priznať právnu ochranu.

4. Pokiaľ žalobca uplatňoval žalobou nároky aj z dôvodu klamlivej reklamy žalovaného, odvolací súd konštatoval správnosť záverov súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal naplnenie skutkovej podstaty tejto formy nekalosúťažného konania. Cieľom reklamy podnikateľa je poskytovať údaje o jeho výrobkoch, službách alebo výkonoch za účelom získania čo najširšieho okruhu odberateľov. Klamlivou reklamou je taká reklama tovaru, služieb, nehnuteľností, obchodného mena, ochrannej známky, označenia pôvodu výrobkov a iných práv a záväzkov, ktorá uvádza do omylu alebo môže viesť do omylu osoby, ktorým je určená alebo ku ktorým sa dostane, a ktorá v dôsledku klamlivosti môže ovplyvniť ekonomické správanie týchto osôb alebo ktorá poškodzuje alebo môže poškodiť iného súťažiteľa alebo spotrebiteľa (§ 45 ods. 1 Obchodného zákonníka). Žalobca v konaní ani v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by svedčili o konaní žalovaného podľa tohto zákonného ustanovenia. Len existencia reklamného letáka s textom takmer totožným s textom reklamného letáka žalobcu nie je klamlivou reklamou, keďže ani žalobca netvrdil, že text letáku ho aj inak poškodzuje, napríklad, že ide o porovnávaciu reklamu s negatívnym hodnotením výrobkov žalobcu a neuviedol, ako by totožnosťou textov mohlo dôjsť k vyvolaniu nebezpečenstva zámieny, keď na letáku žalobcu sú okrem údajov o jeho výrobkoch uvedené údaje o žalobcovi ako podnikateľovi a leták žalovaného obsahuje len údaje (okrem údajov o výrobkoch) týkajúce sa žalovaného ako podnikateľa.

5. Podľa odvolacieho súdu obstať nemohlo ani tvrdenie, že zadosťučinenie v peniazoch žalobcovi patrí minimálne za obdobie do 1. apríla 2007, kedy mal poštové schránky chránené priemyselným vzorom - dizajnom. Ani v tomto období však žalobcovi práva z tejto formálnej ochrany nepatria, keďže nebol majiteľom priemyselných vzorov a právo využívať priemyselné vzory mu patrilo len na základe licenčných zmlúv. Nepochybne aj za toto obdobie však môže požadovať okrem iného aj zadosťučinenie v peniazoch v prípade nekalosúťažného konania žalovaného. Z konštantnej judikatúry súdov vyplýva, že primerané zadosťučinenie ako právny prostriedok ochrany proti nekalej súťaži je nárokom satisfakčným, ktorý slúži na reparáciu nemajetkovej ujmy. Materiálne a subjektívne hľadiská majú pri poskytovaní zadosťučinenie len podružný, prípadne zanedbateľný význam. Odvolací súd zdôraznil, že zadosťučinenie v peniazoch nepatrí žalobcovi len v dôsledku nekalosúťažného konania žalovaného, ale musí byť zistené, že žalobca utrpel v súvislosti s konaním nekalej súťaže nemajetkovú ujmu v takom rozsahu alebo takého druhu, že nepostačuje jej vyrovnanie primeraným zadosťučinením v nepenažnej forme. V konaní i v odvolaní žalobca len všeobecne poukazoval na poškodenie jeho prestíže a dobrej povesti, neuviedol však konkrétne skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že takáto nemajetková ujma mu vznikla. Pokiaľ tvrdil, že v dôsledku nekalosúťažného konania žalovaného stratil klientov a zákazky, táto strata sa podľa vyjadrení samotného žalobcu prejavila len vo vzťahu k bytovému družstvu SBD II. Z grafu predloženého žalobcom však súčasne vyplýva, že žalobca v rozhodnom období získal podstatne viac iných zákaziek a teda aj iných klientov, preto čiastočnú stratu klientely, ktorá sa neprejavila v majetkovej ujme žalobcu, keďže mal aj mnohé iné zákazky a tým aj príjmy, nemožno označiť za takú nemajetkovú ujmu, pre ktorú by mu bolo potrebné priznať zadosťučinenie v peniazoch.

6. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dňa 3. mája 2017 dovolanie (ďalej aj „dovolateľ“), ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej tiež „CSP“). V tejto súvislosti poukázal na nedostatky v odôvodnení rozhodnutí odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie, spočívajúce v opomenutí skutkovo a právne významných skutočností, vedúcich k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci samej, a ktoré predstavujú porušenie práva dovolateľa na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru, resp. čl. 46 Ústavy SR v spojení s § 220 ods. 2 CSP, čím naplňajú dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP. Zároveň prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/, písm. b/ CSP tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnych otázok, ktoré odvolací súd posúdil v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, alebo ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neboli riešené. Súdom

obidvoch inštancií vytykal nesprávne posúdenie vecí, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov, nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov a tiež že sa dostatočným spôsobom nezaoberali, pre rozhodnutie vo veci samej významnou otázkou, či žalovaný uskutočnil všetky opatrenia, ktoré od neho možno spravodlivo žiadať, na to, aby odlíšil svoje výrobky od výrobkov dovolateľa. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

7. Ako otázku majúcu zásadný právny význam žalobca nastolil v dovolaní otázky: A/ je alebo nie je fyzická osoba v pozícii podnikateľa - živnostníka, nositeľkou práv majiteľa zapísaného dizajnu v zmysle zákona č. 444/2002 Z. z. o dizajnoch, pokiaľ táto fyzická osoba je zapísaná do registra dizajnov, vedeného ÚPV SR, ako majiteľ zapísaného dizajnu;

B/ môže byť poskytovateľ (zmluvnej licencie) a nadobúdateľ (zmluvnej licencie) na využívanie dizajnu tou istou (fyzickou) osobou;

C/ uplatňuje sa v slovenskom právnom poriadku aplikačná zásada, na základe ktorej osobitná právna úprava má prednosť pred všeobecnou právnou úpravou;

D/ zaniká právo domáhať sa ochrany pred nekalou súťažou zánikom predmetu práva duševného vlastníctva (dizajnu);

E/ pod pojmom „napodobenie cudzích prvkov“ treba rozumieť len napodobnenie výrobkov v každom detaile;

F/ nastáva účinok výmazu priemyselného vzoru od počiatku,

G/ k rozsahu povinnosti preukázať danosť nároku na primerané zadosťučinenie a primeranosť uplatnenej výšky primeraného zadosťučinenia, a k právnej otázke hodnotenia riadne a včas navrhnutých dôkazov žalobcom, ktoré neboli žalovaným na výzvu predložené.

8. V súvislosti s otázkou A/ či je alebo nie je fyzická osoba v pozícii podnikateľa - živnostníka, nositeľkou práv majiteľa zapísaného dizajnu v zmysle zákona č. 444/2002 Z. z. o dizajnoch, pokiaľ táto fyzická osoba je zapísaná do registra dizajnov vedeného ÚPV SR ako majiteľ zapísaného dizajnu; dovolateľ nesúhlasil s vysloveným záverom odvolacieho súdu

v rozhodnutí v bode 25, 43 a 44. Podľa žalobcu odvolací súd nesprávne interpretoval právne postavenie žalobcu, bez akéhokoľvek právneho dôvodu rozlíšil medzi žalobcom ako fyzickou osobou - živnostníkom využívajúcim zapísaný dizajn, a majiteľom zapísaného dizajnu, ktorým je tá istá fyzická osoba. Uvedeným tvrdením, žalobcovi ako živnostníkovi odoprel právo domáhať sa primeraného zadosťučinenia z titulu porušovania práv z dizajnu zo strany žalovaného v čase jeho platnosti podľa § 27 ods. 2 zákona č. 444/2002 Z. z. o dizajnoch (ďalej len „zákon o dizajnoch“). S odkazom na ustanovenie § 15 ods. 1 zákona o dizajnoch, zastával názor, že fyzická osoba zapísaná ako majiteľ dizajnu (ochrannej známky, patentu ..atď.) disponuje zhodným okruhom práv vyplývajúcich z osobitnej úpravy, bez ohľadu na to, či to uplatňuje ako fyzická osoba podnikateľ alebo fyzická osoba nepodnikateľ. Dovolateľ tvrdil, že ním nastolená otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená, a ak áno, odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

9. Vo vzťahu k otázke B/ či môže byť poskytovateľ (zmluvnej licencie) a nadobúdateľ (zmluvnej licencie) na využívanie dizajnu tou istou (fyzickou) osobou; dovolateľ opakovane poukazujúc na vyslovené závery odvolacieho súdu v rozhodnutí v bode 25, 43 a 44 uviedol, že odvolací súd reflektuje absurdnú prax uzatvárania a zapisovania licenčných zmlúv medzi fyzickou osobou - majiteľom ako poskytovateľom licencie a nadobúdateľom licencie, ktorý je tou istou fyzickou osobou v postavení živnostníka. Namiesto odmietnutia tejto protiprávnej praxe, odvolací súd jej priznal právne účinky. Táto otázka podľa dovolateľa zostala právne nevyriešená.

10. K otázke C/ či sa uplatňuje v slovenskom právnom poriadku aplikačná zásada, na základe ktorej osobitná právna úprava má prednosť pred všeobecnou právnou úpravou; obdobne ako v otázke A/ dovolateľ vymedzil dovolací dôvod, pričom vyslovil názor, že odvolací súd vyriešil ním nastolenú otázku v rozpore s ustálenou judikatúrou dovolacieho súdu. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. apríla 2009 sp. zn. 1 MCdo 8/2007.

11. V kontexte s otázkou D/ „či zaniká právo domáhať sa ochrany pred nekalou súťažou zánikom

predmetu práva duševného vlastníctva (dizajnu)“, podľa dovolateľa neobstojí ani záver odvolacieho súdu v bode 34, že doba zodpovedajúca pre výlučnú ochranu práv žalobcu proti zásahu do jeho technického riešenia jednostranných a obojstranných poštových schránok sa skončila uplynutím roku 2007. Takéto odôvodnenie je podľa názoru dovolateľa v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou odvolacieho súdu prinajmenšom s rozhodnutím Najvyššieho súdu sp. zn. Rv I 387/31 z 28. mája 1932. Dovolateľ opakovane poukazuje na ustanovenie § 27 v spojení s § 17 ods. 2 zákona o dizajnoch prezentoval názor, že počas platnosti formálneho zápisu sa majiteľ dizajnu môže domáhať voči tretím osobám zákazu používania dizajnu. Z gramatického a ani logického výkladu ustanovenia § 44 a nasl. Obchodného zákonníka nevyplýva časové obmedzenie doby, po ktorú by sa súťažiteľ mohol domáhať ochrany práv pred nekalou súťažou. Ak sú naplnené všetky znaky nekalosúťažného konania v zmysle generálnej klauzuly § 44 Obchodného zákonníka, alternatívne špecifických skutkových podstatí nekalej súťaže v zmysle § 45 až § 52 Obchodného zákonníka, niet dôvodu, aby súd nepriznal právo žalobcu na ochranu pred nekalou súťažou ako i niektorý z nárokov podľa § 53 Obchodného zákonníka. Podľa dovolateľa uvedená právna otázka nebola doposiaľ dovolacím súdom vyriešená „v zmysle súčasných právnych predpisov“.

12. Za rozporný s rozhodovacou praxou odvolacieho súdu označil aj dovolateľ záver súdu prvej inštancie s opodstatnenosťou žalobcom uplatnených nárokov z ochrany proti nekalej súťaži podľa § 47 písm. c/ Obchodného zákonníka v spojení s otázkou E/ „či pod pojmom „napodobenie cudzích prvkov“ treba rozumieť len napodobnenie výrobkov v každom detaile“. Podľa dovolateľa súd prvej inštancie nesprávne interpretoval ustanovenie § 47 písm. c/ Obchodného zákonníka, keď dospel k záveru, že vzhľadom na vyššie uvedené odlišnosti nejde o „otrockú napodobneninu“ výrobkov žalovaného, teda nejde o takú napodobneninu, ktorá sa do najmenších detailov na nerozoznanie podobá výrobkom žalobcu; nie sú splnené podmienky nekalosúťažného konania vyvolaním nebezpečenstva zámieny a tiež parazitovaním na povesti výrobkov žalobcu. Podľa dovolateľa pojem „otrocké napodobenie“ je potrebné vykladať tak, že ide o také „napodobenie“ cudzieho výrobku, kde celkový dojem vonkajšej úpravy výrobku jedného súťažiteľa je zhodný s celkovým dojmom vonkajšej úpravy druhého súťažiteľa, a to z pohľadu priemerného spotrebiteľa, ako to možno podľa dovolateľa vyvodit' aj z rozhodnutí Súdneho dvora EÚ. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie posúdil ním nastolenú otázku v rozpore s rozhodovacou praxou odvolacieho súdu, prinajmenšom s rozhodnutím najvyššieho súdu zo 6. júna 1930. V nadväznosti na uvedené tiež uviedol, že súdy nižšej inštancie sa dostatočným spôsobom nezaoberali, pre rozhodnutie vo veci samej významnou otázkou, či žalovaný uskutočnil všetky opatrenia, ktoré od neho možno spravodlivo žiadať, na to, aby odlišil svoje výrobky od výrobkov dovolateľa. Nekalosúťažným konaním získal žalovaný pre seba neoprávnený majetkový prospech, konal v rozpore s dobrými mravmi a spôsobil dovolateľovi ujmu tým, že poškodil dobrú povesť dovolateľa.

13. V súvislosti s otázkou F/ „či účinok výmazu priemyselného vzoru nastáva od počiatku“, dovolateľ poukazuje na záver súdu prvej inštancie namietal, že súdy neprávne právne uzavreli, že do času výmazu nie je možné považovať konanie žalovaného za konanie v rozpore s dobrými mravmi, keďže konal na základe povolenia štátneho orgánu. S odkazom na ustanovenie § 37 zákona o dizajnoch zastáva názor, že priemyselný vzor žalovaného č. 26265 bol vymazaný od počiatku, teda sa hľadí na neho akoby ani nebol zapísaný. Niet dôvodu, aby vymazaný priemyselný vzor bránil uplatneniu práva na niektorý z nárokov z titulu porušovania práv žalobcu k zapísaným priemyselným vzorom ako i z titulu nekalosúťažného konania žalovaného. Táto otázka v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená.

14. Pokiaľ ide o otázku G/ „k rozsahu povinnosti preukázať danosť nároku na primerané zadost'učinenie a primeranosť uplatnenej výšky primeraného zadost'učinenia a k právnej otázke hodnotenia riadne a včas navrhnutých dôkazov žalobcom, ktoré neboli žalovaným na výzvu predložené “ v tejto súvislosti dovolateľ namietal spôsob hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom. Nesúhlasil s vysloveným názorom odvolacieho súdu, že žalobca v konaní len všeobecne poukazoval na poškodenie prestíže a dobrej povesti, neuviedol však konkrétne skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodit', že mu takáto majetková ujma vznikla. Zdôraznil, že v podanej žalobe si uplatnil jeden z kompenzačných nárokov, a to

primerané zadosťučinenie predstavujúce nehmotnú ujmu, ktorého forma a výška je v plnom rozsahu na úvahe súdu. Pri hodnotení primeranosti výšky dovolateľ vychádzal z rozsudku NS SR zo 6. júna 2000, sp. zn. 1Obo/344/1999, ktorý pri stanovení výšky primeraného zadosťučinenia vychádzal z rozsahu a intenzity nekalosúťažného konania v pomere k vykázanému zisku žalovaného v danom roku. Podľa žalobcu rozsahom nekalosúťažného konania treba rozumieť rozsah protiprávneho konania spočívajúceho vo výrobe a uvádzaní na trh výrobkov zameniteľných s priemyselnými vzormi žalobcu ako i výrobkami žalobcu s dobrou povest'ou, ktorý potom predstavuje rozsah zásahu do priemyselných vzorov žalobcu, predstavujúcich majetkovú ujmu žalobcu, odôvodňujúcu žalobcom uplatnené primerané zadosťučinenie. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení navrhol vykonať dôkazy, ktoré mal k dispozícii žalovaný, nakoľko ich žalobca objektívne predložiť nemohol. Žalovaný účtovníctvo súdu nikdy nepredložil, čím spôsobil prieťahy v konaní a znemožnil súdu zistiť rozsah a intenzitu zásahu do práv žalobcu. Z uvedeného podľa názoru dovolateľa vyplýva, že posúdenie uvedenej otázky odvolacím súdom je v rozpore s rozhodovacou praxou odvolacieho súdu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/4/2000 a sp. zn. 3Obo/147/2007.

15. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu poukazujúc na argumentáciu žalobcu navrhol dovolanie ako nedôvodné zamietnuť; rozhodnutie odvolacieho súdu považoval za vecne správne.

16. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril dovolateľ, v ktorom zotrval na svojich doterajších vyjadreniach vyslovených v dovolaní.

17. Podaním z 1. júna 2017, označeným ako „Spaťvzatie časti odôvodnenia dovolania žalobcu“, dovolateľ s poukazom na právny záver vyslovený v uznesení veľkého senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. apríla 2017, sp. zn. 1VCdo/2/2017, oznámil súdu, že dovolanie v časti uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP berie späť a netrvá na tejto časti dovolania, trvá však na všetkých dôvodoch uvedených v dovolaní v rozsahu § 421 ods. 1 písm. a/, písm. b/ CSP.

18. Najvyšší súd uznesením z 27. februára 2018, sp. zn. 5Obdo/54/2017 dovolanie žalobcu odmietol, keď dospel k záveru, že konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté namietanou vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP. Prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (dovolací dôvod podľa § 432 CSP) neposudzoval z dôvodu viazanosti právnym názorom vysloveným v uznesení veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 19. apríla 2017, sp. zn. 1VCdo/2/2017.

19. Ústavný súd nálezom zo 17. októbra 2018, č. k. II. ÚS 322/2014-44 na základe ústavnej sťažnosti žalobcu uznesenie najvyššieho súdu z 27. februára 2018, sp. zn. 5Obdo/54/2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ústavnú sťažnosť vyhodnotil ako čiastočne dôvodnú, nakoľko dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzil len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 písm. f/ CSP a neposúdil prípustnosť dovolania aj podľa § 421 ods. 1 písm. a/ , písm. b/ CSP.

20. Najvyšší súd ako súd dovolací (podľa § 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), viazaný právnym názorom ústavného súdu podľa § 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o organizácii ústavného súdu, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

21. V zmysle ustanovenia § 419 CSP. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017). V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v jednotlivých ustanoveniach

Civilného sporového poriadku (obdobne aj I. ÚS 438/2017).

22. Žalobca v rozhodovanej veci vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a zároveň z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP.

23. Senát 50 najvyššieho súdu, rešpektujúc právny názor vyslovený v uznesení veľkého senátu občianskoprávneho kolégia z 21. marca 2018 sp. zn. 1VCdo/1/2018 v súlade s ustanovením § 48 ods. 3 prvá veta CSP a vychádzajúc zo skutočnosti, že senát najvyššieho súdu je podľa ustanovenia § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde pri svojom rozhodovaní viazaný právnym názorom vysloveným v náleze ústavného súdu zo 17. októbra 2018 sp. zn. II. ÚS 322/2018 pristúpil vo veci k skúmaniu, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie tak z hľadiska dovolateľom namietaných väd zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ako aj z hľadiska, či sú splnené podmienky pre skúmanie (nesprávneho) právneho posúdenia veci odvolacím súdom z hľadiska dovolateľom vyvodzovanej prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP.

24. Osobitne k čiastočnému späťvzatiu dovolania žalobcom v časti dovolacieho dôvodu podľa § 431 CSP (t. j. v časti namietanej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP) najvyšší súd poukazuje na iné skôr vydané rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorých za obdobnej procesnej situácie dovolací súd skonštatoval, že takéto „čiastočné späťvzatie“ predstavuje zmenu uplatnených dovolacích dôvodov. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na ustanovenie § 434 CSP v zmysle ktorého možno dovolacie dôvody meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. Dovolací súd je zároveň viazaný dovolacími dôvodmi tak, ako boli obsahovo vymedzené v dovolaní (§ 440 CSP). Pokiaľ dovolateľ zmení dovolacie dôvody po skončení lehoty na podanie dovolania, dovolací súd nie je oprávnený k takto uplatneným dôvodom prihliadnuť, pretože posudzuje dovolanie z obsahového hľadiska podľa stavu, v ktorom sa nachádzalo v okamihu, keď lehota na podanie dovolania, ohraničujúca zároveň aj možnosť zmeny alebo rozšírenia dovolacích dôvodov, uplynula. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že v tomto smere aplikácia ustanovenia § 446 CSP neprichádza do úvahy. Uvedené ustanovenie upravuje možnosť dovolateľa vziať dovolanie späť (v celom rozsahu, alebo čiastočne) len z hľadiska rozsahu, v akom sa rozhodnutie odvolacieho súdu napáda dovolaním a nevzťahuje sa na úpravu dovolacích dôvodov (viď uznesenia najvyššieho súdu z 9. novembra 2017, sp. zn. 1Cdo/126/2017; z 22. novembra 2017, sp. zn. 1Obdo/19/2017).

25. Vzhľadom na uvedené, pristúpil dovolací súd k posúdeniu prípustnosti dovolania žalobcu, v akom sa (z obsahového hľadiska) nachádzalo v čase, kedy žalobcovi uplynula lehota na podanie dovolania, t. j. 3. mája 2017.

26. K časti dovolania, v ktorej dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd uvádza, že pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú:

1/ nesprávny procesný postup súdu,

2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a zároveň

3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

27. Pod pojmom nesprávny procesný postup súdu je potrebné rozumieť taký postup súdu v konaní, ktorý je v rozpore so zákonom. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk. Naopak medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu.

28. Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP., musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie sú zásadne „výsledkové“, to znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí v danej veci od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (rovnako vid' aj uznesenie zo 7. decembra 2017, sp. zn. 3Obdo/40/2017).

29. Z argumentácie žalobcu obsiahnutej v dovolaní vo vzťahu k prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP vyplýva, že dovolateľ namieta porušenie ním označených práv tým, že odvolací súd (a tiež súd prvej inštancie) sa v napadnutom rozsudku žiadnym spôsobom nezaoberal s jeho podstatnou argumentáciou.

30. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality odôvodnenia) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila (len) tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (vid' § 241 ods. 2 písm. b/ OSP.). Vada tejto povahy nebola považovaná za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania. S tým názorom sa stotožnil aj Ústavný súd SR(I.ÚS 364/2015, II.ÚS 184/2015, III.ÚS 288/2015 a I.ÚS 547/2016).

31. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

32. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinělých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; medziiným uviedol, čo bolo predmetom odvolacieho prieskumu, zaoberal sa opodstatnenosťou žalobcom uplatnených nárokov z ochrany proti nekalej súťaži, vyjadril sa tiež k otázke splnenia zákonných podmienok pre záver o nekalosúťažnom konaní žalovaného a k preukázaniu naplnenia skutkovej podstaty klamlivej reklamy ako nekalosúťažného konania. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu má odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku náležitosti v zmysle § 220 CSP a žalobca neopodstatnene namieta existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP Za vadu uvedenú v tomto ustanovení nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

33. V posudzovanej veci dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/, písm. b/ CSP. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje odvolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428

CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, resp. ktorá ešte v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola vyriešená. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26.09.2017, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 08.06.2017).

34. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí ísť - okrem vyššie uvedených podmienok - predovšetkým o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo 222/2009 z 26. februára 2010).

35. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ:
a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (k tomu viď R 83/2018)
d/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená. „Ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu“ je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 6/2017 a sp. zn. 6 Cdo 21/2017). Ak dovolanie nespĺňa predmetné podmienky, dovolací dôvod podľa § 432 CSP nie je vymedzený spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 CSP, čo predstavuje zákonný dôvod pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ CSP.

36. Dovolací súd konštatuje, že dovolanie žalobcu v časti, v ktorej mala byť prípustnosť daná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP uvedené požiadavky nespĺňa. Dovolateľ sa v dovolaní v podstate zaoberal vecnou správnosťou viacerých právnych záverov súdov v kontexte s právnym posúdením prejednávanej veci, pričom za nesprávny označil záver, že ochrany vyplývajúcej z obmedzenia výkonu práv z licenčných zmlúv sa nemôže domáhať priamo podnikateľ Ing. Milan Martinásek- MARMI, ale na základe jeho oznámenia len majiteľ priemyselných vzorov Ing. Milan Martinásek. Za nesprávne právne posúdenie považoval dovolateľ aj záver k otázke posudzovania nárokov z nekalosúťažného konania podľa § 47 ods. 1 Obchodného zákonníka, že nejde o napodobneninu, ktorá sa do najmenších detailov na nerozoznanie podobá výrobkom žalobcu. Dovolateľ vyslovil nesúhlas aj so záverom súdov k otázke splnenia zákonných podmienok pre záver o nekalosúťažnom konaní žalovaného, že doba zodpovedajúca pre výlučnú ochranu práv žalobcu proti zásahu do jeho technického riešenia jednostranných a obojstranných poštových schránok sa skončila uplynutím roku 2007. Žalovaný mohol konať v rozpore s dobrými mravmi hospodárskej súťaže do konca roka 2007 a ak vyrábal poštové schránky aj po uplynutí

roka 2007, podmienka konania v rozpore s dobrými mravmi súťaže nebola splnená. To znamená, že žalobcom uplatnený zdržovací nárok je nedôvodný. Zároveň za nesprávne právne posúdenie považoval dovolateľ aj záver k preukázaniu naplnenia skutkovej podstaty klamlivej reklamy ako nekalosúťažného konania, že v konaní ani v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by svedčili o konaní žalovaného podľa § 45 ods. 1 Obchodného zákonníka, ako aj záver súvisiaci s uplatneným nárokom žalobcu na zaplatenie požadovaného zadost'učinenia, že žalobcovi práva z tejto formálnej ochrany nepatria, keďže nebol majiteľom priemyselných vzorov a právo využívať priemyselné vzory mu patrilo len na základe licenčných zmlúv. Vychádzajúc z obsahu dovolania v tejto časti, dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že dovolateľ nevymedzil dovolací dôvod uplatnený v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP (odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu) spôsobom aký vyplýva z ust. § 432 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 421 ods. 1 písm. a) tohto právneho predpisu. Dovolateľ na podporu svojej argumentácie síce odkazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu z 30. apríla 2009 sp. zn. 1 MCdo 8/2007, avšak jednalo sa len o náhodne vybrané rozhodnutie, ktoré sa posudzovanej veci vôbec netýkalo, keďže sa nevzťahovalo na právne otázky, ktoré boli predmetom posudzovania zo strany súdov nižšej inštancie. Z uvedenej judikatúry vyplýva, že právna otázka, ktorú najvyšší súd riešil bolo posúdenie otázky prevodu (ale aj prechodu) nároku na náhradu škody, pričom dospel k záveru, že právo na náhradu škody majetkovej povahy spôsobenej rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom možno postúpiť písomnou zmluvou (§ 524 OZ). Ani rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Obo/4/2000 a sp. zn. 3Obo/147/2007, na ktoré v dovolaní v súvislosti s uvedeným dovolacím dôvodom poukázal, nespádajú pod pojem ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu, nakoľko ide o rozhodnutia najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho. Pokiaľ ide o rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. Rv I 387/31 z 28. mája 1932, ako aj rozhodnutie najvyššieho súdu zo 6. júna 1930, ani v prípade týchto rozhodnutí nebola splnená podmienka, že by sa odvolací súd pri riešení dovolaním napadnutej právnej otázky od neho odklonil. Uvedené rozhodnutia neboli riadne označené, nebolo možné identifikovať verejný zdroj, pričom citovanie z uvedených súdnych rozhodnutí najvyššieho súdu nemožno považovať za argumentáciu dovolateľa, v ktorej má byť obsiahnuté, ako mal odvolací súd vec správne vyriešiť.

37. Nad rámec vyššie konštatovanému záveru dovolací súd poznamenáva, že celá argumentácia žalobcu vo vzťahu k otázke G/ smerovala k tomu, že súdy z vykonaného dokazovania nezistili správne skutkový stav a nesprávne vec preto právne posúdili. Táto argumentácia dovolateľa tak nesmerovala proti právnym záverom súdov nižšej inštancie, ale spochybňovala len ich skutkové závery. V tejto súvislosti platí, že prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP nemôže byť daná, ak je zamerané na riešenie skutkových, a nie právnych otázok (v podrobnostiach vid' aj 1Obdo/47/2017, 4Obdo/45/2017 a 5Obdo/22/2017). Osobitne dáva dovolací súd do pozornosti uznesenie ústavného súdu z 5. septembra 2018, sp. zn. II. ÚS 416/2018, ktorým bola odmietnutá ústavná sťažnosť proti uzneseniu najvyššieho súdu z 25. apríla 2018, sp. zn. 5Obdo/22/2017 ako zjavne neopodstatnená, a v ktorom ústavný súd skonštatoval, že „mu nepatrí nahrádzať právne názory najvyššieho súdu a pokiaľ závery najvyššieho súdu v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať“.

38. Z uvedeného dôvodu dovolací súd dospel k záveru, že žalobca nevymedzil dovolací dôvod podľa § 432 CSP spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 CSP, v dôsledku čoho je vylúčené uskutočnenie dovolacieho prieskumu v časti právnych záverov vyslovených krajským súdom (prípadne aj súdom prvej inštancie).

39. Dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzuje aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP predpokladá, že právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti doposiaľ neposudzoval právnu otázku nastolenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí). Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§

440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

40. Zároveň platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom. Prípustnosť dovolania nezakladá ani všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu (resp. jeho právnymi závermi).

41. Dovolacím súdom dosiaľ nevyriešené označil dovolateľ otázky A/B/F/ (vid' bod 8., 9., 13. vyššie). Úlohou dovolacieho súdu preto bolo, aby v dovolacom konaní posúdil, či dovolateľom nastolené otázky sú otázkami právnymi alebo skutkovými a v prípade právnych otázok, či mali alebo nemali kľúčový význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu.

42. Vo vzťahu k dovolateľom položeným otázkam a posúdení skutočnosti, dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že v dovolaní vo vzťahu k otázke B/ neuviedol, v čom konkrétne odvolací súd vec nesprávne právne vec posúdil, a ani nepredostrel žiadnu vlastnú právnu argumentáciu, ktorej (ne)opodstatnenosť mal dovolací súd vo svojom rozhodnutí v nadväznosti na právne závery odvolacieho súdu posudzovať. Iba všeobecné tvrdenie o nestotožnení sa so závermi súdov nižšej inštancie, prípadne uvedenie otázky, ktorá podľa žalobcu nebola riešená v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, nemožno považovať za vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s ustanovením § 432 ods. 2 CSP. Povinnosť právneho zastúpenia dovolateľa má zamedziť takýto postup a zároveň povinné právne zastúpenie má zabezpečiť, aby dovolateľ jednotlivé dovolacie dôvody presne uviedol a jednoznačne tým stanovil rozsah dovolacieho prieskumu.

43. Ako už bolo uvedené, právna otázka, vyriešenie ktorej nemalo určujúci význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu, aj keby bola v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska ustanovenia 421 CSP. V prejedávanej veci sa to týka otázok, ktoré dovolateľ uvádza pod písmenami A/ a F/. Dovolateľ v dovolaní síce formálne odôvodňuje nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom, z obsahu dovolania je však zrejmé, že nesúhlasí s logickými úvahami a skutkovými závermi, ako aj s vyhodnotením zistených skutkových okolností odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie. Napríklad, že neposúdili konanie žalovaného podľa predstáv žalobcu a len samotné spochybňovanie skutkových zistení a vyhodnotenie dôkazov súdmi, ako aj samotná polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

44. Dovolací súd tejto súvislosti poznamenáva, že nie je oprávnený prehodnocovať procesne náležitým spôsobom zistený a ustálený skutkový stav vo veci konajúcimi súdmi a zaoberať sa skutkovými otázkami. Z rozhodnutia odvolacieho súdu výslovne (z vykonaného dokazovania aj logicky) vyplýva, že doba zodpovedajúca pre výlučnú ochranu práv žalobcu proti zásahu do jeho technického riešenia jednostranných a obojstranných poštových schránok sa skončila uplynutím roku 2007. Žalovaný tak mohol konať v rozpore s dobrými mravmi hospodárskej súťaže do konca roka 2007 a ak vyrábal poštové schránky aj po uplynutí roka 2007, podmienka konania v rozpore s dobrými mravmi súťaže nebola splnená. To znamená, že žalobcom uplatnený zdržovací nárok (zákaz nekalosúťažného konania spočívajúceho vo výrobe, kompletácii a montáži jednostranných a dvojstranných poštových schránok, ktoré sú zameniteľné s jednostrannými a dvojstrannými poštovými schránkami vyrábanými žalobcom) je nedôvodný, neboli splnené všetky zákonné podmienky pre záver o nekalosúťažnom konaní žalovaného. Správny bol tak záver konajúcich súdov, že v danom prípade nebolo preukázané naplnenie generálnej klauzuly nekalej súťaže, keďže nebolo preukázané, aby konanie žalovaného v hospodárskej súťaži bolo v rozpore s dobrými mravmi súťaže a spôsobilé privodiť ujmu žalobcovi. Keďže nie sú splnené kumulatívne zákonom predpokladané podmienky upravené v § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka, nie sú splnené ani podmienky pre uplatnenie právnych prostriedkov ochrany proti nekalej súťaži. Dovolateľom

nastolená otázka tak nespĺňa kritérium právnej otázky uvedenej vyššie, zameranej na interpretáciu konkrétneho právneho predpisu (prípadne jeho konkrétneho ustanovenia), ale predstavuje otázku, ktorá sa týka skutkových záverov súdov nižšej inštancie a vlastného chápania skutkových zistení dovolateľom. V posudzovanej veci tak predstavuje výlučne hypotetickú otázku, resp. akademickú otázku nesúvisiacu s rozhodovaným sporom, čo má za následok neprípustnosť podaného dovolania. Nastolená právna otázka žalobcovi tak v riešenej veci nemôže priniesť zmenu záverov konajúcich súdov a jej riešenie v kontexte vykonaného dokazovania nemôže dovolateľovi priniesť pozitívny výsledok v spore a jeho právne postavenie sa nezmení.

45. Zároveň dovolací súd konštatuje, že z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobca v zásade nevytýka súdom nižšej inštancie nesprávne právne posúdenie veci, ale vyjadruje všeobecnú nespokojnosť s rozhodnutiami konajúcich súdov, ktoré boli vydané v jeho neprospech. Takáto argumentácia dovolateľa však nie je spôsobilá pri viazanosti dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) vyvolať uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu. Dovolanie preto nie je odôvodnené spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 CSP.

46. Ak by aj dovolací súd posúdil dovolateľom položené otázky ako právne a nie skutkové, to znamená, že by išlo o právnu otázku nastolenú v dovolaní, ktorú má dovolací súd riešiť, musí byť táto rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. Pre posúdenie, či ide o kľúčovú právnu otázku pre rozhodnutie vo veci samej, teda aj posúdenia prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, ale výlučne záver súdu, ktorý rozhoduje o dovolaní (pozri aj 3Obdo/28/2018). Tomuto musí zodpovedať aj argumentácia dovolateľa spočívajúca vo vymedzení prípadnej nesprávnosti právneho posúdenia a rovnako aj uvedenie právnej argumentácie, ako mal súd vec správne posúdiť. Táto povinnosť sa vzťahuje nielen na samotné vymedzenie právnej otázky (rozhodujúcej pre rozhodnutie vo veci), ale aj na to, aby právna otázka mala oporu v konkrétnom spore a určitý spôsob jej riešenia priamo vyplýval z rozhodnutí súdov nižšieho stupňa. Dovolaním položené otázky uvedené kritéria nespĺňajú a ich formulácia opomína základné závery rozhodujúce pre právne úvahy odvolacieho(i prvoinštančného) súdu. Pre záver o tom, že ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej a pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor sporovej strany, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale významný je výlučne záver najvyššieho súdu rozhodujúceho o dovolaní.

47. Na záver dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania nezakladá všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu (resp. jeho právnymi závermi), a teda za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s § 432 ods. 1 a 2 CSP, nemožno považovať argumenty žalobcu uvedené v dovolaní, z ktorých je zrejmá v zásade len jeho nespokojnosť s vyvodením najmä skutkových zistení a záverov súdmi nižších inštancií. Uvedené kritériá pre prípustnosť dovolania z dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP v spojení s ust. § 432 ods. 1 a 2 CSP dovolanie podané žalobcom nespĺňa.

48. Vzhľadom na vyššie uvedené, dospel dovolací súd k záveru, že v konaní pred odvolacím súdom nedošlo k dovolateľom namietanej vade zmätočnosti uvedenej s ustanovení § 420 písm. f/ CSP ani k splneniu podmienok pre prípustné a dôvodné dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ písm. b/ CSP. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

49. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP). Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

50. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.